

அணிந்துரை

அமரர் ஞாநி அவர்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில், எழுதிய 13 சிறுகதைகள் முதல்முறையாக இப்போது ஒரு தொகுப்பாக வெளியாகின்றன. பன்முகத்திறன் கொண்ட ஆளுமையாகத் திகழ்ந்த ஞாநி அவர்கள், எழுத்துத்துறையில் ஒருகருத்தாளராகவும், அரசியல் கட்டுரையாளராகவுமே அதிகமும் அறியப்பட்டவர். அவரது அதிகபட்ச வெளிப்பாட்டுத் திறனும் புனைவு அல்லாத வடிவங்களில்தான் வெளிப்பட்டது. புனைவு சார்ந்த எழுத்துகளில் என்றுமே அவர் அதிகம் கவனம் கொண்டிருக்கவில்லை. ஒருவேளை அவர் ஆசைப்பட்டிருந்தாலும், அவரது மன அமைப்பும் அதற்கு இடமளித்து இருக்காது என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். இக்கதைகள் அனைத்தும் அவர் கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த பத்திரிகைகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவையே.

எப்படியும் அவரது கதைகள் இப்போது தொகுப்பாக வெளியாவது என்பது, அவரது எழுத்துகளை ஆவணப்படுத்துதல் என்பதற்கு அப்பால், ஒரு புனைவு எழுத்தாளராக அவர் எப்படி இயங்கினார் என்பதை அறிந்துகொள்ள உதவும். எனவே இது ஒருவகையில் முக்கியமான நிகழ்வுதான்.

பொதுவாக கருத்துகளை, கருத்துருக்களை மட்டுமே மையமாக கொண்டு எழுதப்படும் படைப்புகள் இலக்கிய ரீதியாக வெற்றி பெறுவதில் நிறைய சவால்களும் முன் நிபந்தனைகளும் உள்ளன. எழுத்தாளன் ஒரு குழு, ஒரு கோட்பாடு அல்லது ஒரு அமைப்போடு தொடர்பு கொண்டிருந்தால், தன்னை நிறுவிக் கொள்வது எளிது. அவ்வாறு இல்லாது போனால் அவனது படைப்பியக்கம் மிகுந்த தடுமாற்றத்தைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். என்பதோடு, அவனது படைப்பின் தன்மை மற்றும் தாக்கத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஒருவித தெளிவின்மையும் உண்டாக்கிவிடும்.

தமிழ் சூழலில், எழுபதுகள் / எண்பதுகளில் உருவம் உள்ளடக்கம், சிற்றிதழ்கள், வெகுஜன இதழ்கள் என்பது குறித்த விவாதங்கள் கடுமையாக நடந்து கொண்டிருந்தன. அச்சமயத்தில் இவ்விரண்டு தளங்களிலும் தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஞாநியின் சிறுகதைகள் ஏனோ யாருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்கவில்லை.

உள்ளடக்கத்தில் ஒரு சரியான சமூக மற்றும் அரசியல் கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்திய அவரது சிறுகதைகள் குறைந்தபட்ச அங்கீகாரம்கூடப் பெறவில்லை. இதுகுறித்து ஞாநிக்கும் பெரிய வருத்தம் ஏதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

நவீன புனைவு இலக்கியத்தின் ஆதாரப் பண்பு என்பது, எந்த ஒரு கதையையும் கருத்துளையே பிரதானமாகக் கொண்ட கதையைக்கூட பாத்திரங்களின் மன மற்றும் அனுபவ உலகத்தின் வாயிலாக மட்டுமே சொல்வது. இவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்ட படைப்பு உரிய அழகியல் திட்டமும், வாசக அண்மையும் எளிதில் பெற்றுவிடும். (இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அசோகமித்திரனின் “கசப்பு” என்கிற கதையை கூறலாம்). மாறாக பாத்திரங்களின் கருத்து உலகத்துக்குள் உழன்று கதையை சொல்ல முற்படும் போது அங்கு எவ்வித அழகியல் விகசிப்புக்கும் வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுதோடு செயற்கையாகவும் தொனிக்கக்கூடும்.

ஒரு தேர்ந்த கட்டுரையாளராகவும் பத்திரிகையாளராகவும் இருந்த ஞாநி பரந்த இலக்கிய வாசிப்பும் இலக்கியவாதிகளோடு ஆழ்ந்த பரிச்சயமும் கொண்டிருந்தவர். ஒரு படைப்பின் அரசியல், அழகியல் மற்றும் மொழி சார்ந்த நுட்பங்களைக் கூர்மையாக அவதானித்துவிடக்கூடியவர்.

இக்கதைகள் பலவற்றை ஞாநி எழுதியபோது நானும் அவருடன் இருந்திருக்கிறேன். அவற்றைப் பற்றி விரிவாக விவாதித்தும் இருக்கிறேன். குறிப்பாக அவரது கதைகளின் கட்டமைப்பு பற்றி நிறைய பேசி உள்ளோம். ஞாநியின் பெரும்பாலான கதைகள் பாத்திரங்களின் கருத்து சார்ந்த உலகத்தின் வாயிலாக பயணிக்க முற்பட்டவை. சிந்தனைகள் நிறைந்த ஒரு உரத்த விவாத மொழியின் ஊடாக சமகால அரசியல் குறித்தும், சமூக மதிப்புகள் குறித்தும் தன் எண்ணங்களையும் ஐயங்களையும் முன்வைத்தவர் ஞாநி. புனைவு மொழியின் அழகியல் நெகிழ்வுகளோ, ஆழ்மன ஊடுருவல்களோ தனது கதைக்களத்தில் சாத்தியமில்லை என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். உள்ளடக்கத்தில் உலர்வான ஆவண மொழியையும், வடிவத்தில் புனைவின் அம்சங்களை கொண்டதாகவும் தன் கதைகள் அமைந்திருப்பதை குறித்து அவர் சலனமடைந்ததே இல்லை. தனது கதைகளின் உருவம், உத்தி, மொழி, கட்டமைப்பு

இவ்வாறுதான் அமைய வேண்டும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். புனைவு சார்ந்த அவரது எழுத்துகளின் தொனியும் தன்மையும் இறுதிவரை இதுவாகவே இருந்தது .

ஞாநி என்றுமே விழிப்புணர்வு மிக்க ஒரு சமூக செயல்பாட்டாளராக, அரசியல் பத்திரிகையாளராகத் திகழ்ந்தவர். அவரது அரசியல் முனைப்புகள் எப்போதுமே உண்மையின் பார்பட்டதாகவே இருந்தன. கட்சி மற்றும் நிறுவனம் சார்ந்த அரசியல் இலக்கிய சார்புகளின் அனுகூலங்களை அவர் முற்றிலுமாக நிராகரித்தார் . நியாய உணர்வையும் தனி மனித நாணயத்தையும் வலியுறுத்திய அவரது குரலும் செயலும் அவர் ஈடுபட்ட எல்லாவற்றிலும் பிரதிபலித்தது. தன் கதைகளின் உள்ளடக்க மேன்மைகளை முன்னிட்டு அவற்றின் அழகியல் போதாமைகளுக்காக இலக்கியச் சலுகைகளைக் கோரியவர் அல்ல ஞாநி. மாறாக தன் படைப்பு நெறி குறித்து மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் அவர். நகர்ப்புறதமிழ் மத்தியதர வாழ்க்கையின் சமூக, பண்பாட்டு அரசியல் நம்பிக்கைகள், அபிலாஷைகள் குறித்து, தன் படைப்புகள் வழி தான் முன்னெடுக்கும் மனிதநேயமிக்க உரையாடல்களும், விவாதங்களும் மிக அவசியமானவை என்று அவர் கருதினார். இப் பண்புகளின் ஒளியில் தான் அவரது சிறுகதைகளையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். இளம் தலைமுறையினரை தன் எழுத்தாலும் ,உணர்வாலும், சமரசமற்ற மதிப்பீடுகளாலும் இறுதி நாள் வரை வசீகரித்தவர் அவர். அறம் மிளிரும் ஞாநியின் இக்கதைகள் வாசகர்களுக்கு ஒரு அலாதியான இலக்கிய நிறைவை நிச்சயம் அளிக்கும்.

திலீப் குமார்

2.1.2020

ஞாநியின் கதை வெளி

ஞாநி ஒரு பன்முகத் திறமையாளர் என்பது அவருடன் பழகிய அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் ஒரு பத்திரிகையாளராக அரசியல் குறித்த அவரது தீர்க்கமான கருத்துகள், கட்டுரைகள், விவாதங்கள் வழியே அவர் மிகவும் பிரபலமானார். ஆனால் சமூகத்தின் பல்வேறு துறைகள் குறித்தும் அவருக்கு தீர்மானமான கருத்துகளும், தெளிவான அளவுகோல்களும் இருந்தன. சினிமா, இலக்கியம், நாடகம், கல்வி, வீடியோ டாகுமெண்டரிகள் பேட்டிகள் என்று பல துறைகளில் அவர் பங்களித்து இருக்கிறார். அவரது பிரத்தியேகமான எழுத்துருக்களும், அவர் வரைந்த பாரதி ஓவியமும் அவரது ஓவியத் திறமைக்கு சான்று. பத்திரிகையில் அச்சுக் கோர்ப்பது துவங்கி லே அவுட், தலைப்பு வைப்பது, குட்டியாய் படங்கள் போடுவது என்று சகலமும் அறிந்தவர். டபுள் பேங்கோஸ் வாத்தியம் வாசிப்பார், கல்லூரி நாட்களில் ஆர்க்கெஸ்ட்ராவில் அறிவிப்பாளராக இருந்ததாக சொல்லி இருக்கிறார்.. இவ்வளவு செய்த ஞாநி சிறுகதைகளை எழுதாமல் இருந்தால்தான் ஆச்சரியம்..

எனவே ஞாநி சிறுகதைகளும் எழுதி இருக்கிறார். ஆனால் தொடர்ந்து எழுதவில்லை. விட்டு விட்டு எழுதி இருக்கிறார். (தொடர்ந்து ஏன் எழுதவில்லை என்பதற்கான பல காரணங்கள் முதல் பத்தியில் இருக்கின்றன.) இந்தக் கதைகளை வாசிக்கையில் ஒன்றை என்னால் உணர முடிகிறது.. ஞாநி பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கட்டுரைகளிலும் பேச்சிலும் வலியுறுத்துகிற சில விஷயங்களை கதைகள் வழியாகவும் சொல்லி இருக்கிறார்.. வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்டதால் எழுத்து நடை சில கதைகளில் வேறு மாதிரி இருக்கிறது.. இரண்டு கதைகள் இதில் மிக முக்கியமானவை என்று எனக்குப் பட்டது. விடுதலை எனும் சிறுகதை அவர் என்னிடம் சொன்ன அனுபவத்தை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டது. இன்னொரு கதை விகடனில் வெளி வந்த ஒரு கதைக்கு கருத்து ரீதியான மறுப்பாக ஞாநி எழுதிய நிறைவு என்கிற சிறுகதை. இவை இரண்டும் எழுதப்பட்ட சமயத்திலேயே அவர் என்னுடன் இவற்றைப் பற்றி பேசி இருக்கிறார்..

தான் ஒரு கதாசிரியனாக ஆக வேண்டும் என்று அவர் நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை...தன் கருத்துகளை வெளிப்படுத்த அவர் தேர்ந்தெடுத்த பலவித வடிவங்களில் சிறுகதைக்கும் ஒரு சிறிய இடம் கொடுத்திருக்கிறார் என்றே நான் புரிந்து கொள்கிறேன்

அவர் இருக்கும் போதே இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளி வந்திருக்கலாம். அப்படி வெளியாகி இருந்தால் அதைப் பற்றிய நிறைகுறைகளை அவரே மதிப்பிட்டுப் பேசி இருப்பார்..மற்றவர்கள் சொல்கிறதை விட கறாரானதாகவும் சரியானதாகவும் அது இருந்திருக்கும்.

அஞ்சலிகள் ஞாநி.

பாஸ்கர் சக்தி